

‘Onder de Boschboom’

Rijk Rooms verleden

Ik ben van een goddeloze generatie. Niet dat we zondiger zijn dan de generaties voor ons, maar we komen haast nooit in de kerk. Het duurde tot mijn veertiende voordat ik begreep waarom mensen mij altijd plaagden wanneer ik een appel at. Appels en Eva's gaan volgens de Bijbel blijkbaar niet zo goed samen. Ik had tot dan toe nog nooit een Bijbel gezien. Het is typerend voor mij en de meeste van mijn leeftijdsgenoten dat we uit geschiedenisboeken moeten leren waarom onze oma's een fraaie voorkamer in het huis hadden, waar niemand ooit kwam. Die bleek gereserveerd voor de pastoor. Ik had in mijn hele jeugd nog nooit een pastoor gezien. Die kende ik alleen van televisieseries die in het verleden speelden.

Vorige week vrijdag was één van die sporadische momenten waarop ik in een kerk te vinden was. Deze keer gelukkig niet voor een begrafenis van een ouder familielid, maar voor het *Bosch Requiem*. Een cultuurhistorisch uitje dus, voor een bewonderaar van zestiende-eeuwse cultuur. En het voelde allemaal nieuw en bijzonder voor me. Tijdens het *Requiem* voelde ik me verbonden met alle gelovigen in alle voorbijgaande eeuwen. Of dit nu een historische sensatie à la Huizinga was, of een religieuze ervaring, wist ik niet. Eeuwen geleden waren er al mensen die naar dit soort muziek luisterden in prachtige (en tochtige) kathedralen als de Sint Jan en die net als ik door deze muziek geroerd werden. Ik voelde me onderdeel van een keten van mensenlevens, die telkens dezelfde schoonheid ervaren.

Tegelijkertijd realiseerde ik me dat ik waarschijnlijk één van de eerste van vele generaties was, die deze muziek niet meer als een onderdeel van een spiritueel leven ervaren. Voor mij is deze muziek cultureel erfgoed. Schitterende liederen die mijn voorvaders ook al zongen, maar die voor mij, alleen schoonheid en geen inhoud hebben. Ik dacht aan mijn grootouders, die iedere zondag naar de kerk gingen en hun kinderen lieten dopen. Aan mijn overgrootmoeder, die pijn-afbidster was. En bovenal aan mijn vader, die de kerk jarenlang had afgezworen, maar in de laatste jaren van zijn leven weer betoverd kon raken door de spirituele boodschap van kerkelijke liederen, en die met een bezoek aan de Sint Pieter in Rome onbewust een levenslange pelgrimage vervuld zag gaan. En ik dacht aan mijn moeder, die jaren in een kerkkoor heeft gezongen en voor wie de klank van de Latijnse liederen nog steeds een mysterieuze boodschap op een beter leven inhoudt.

En ik vergeleek mijzelf met hen en betreurde het dat de eeuwenlange traditie van het Rooms Katholieke geloof in mijn familie bij mij moest eindigen. Voor mij is religie net zo vooral als een schilderij van Jeroen Bosch. Ik maak als eerste van mijn familie geen deel meer uit van de eeuwenoude gemeenschap van gelovigen, maar kijk er vol verwondering en vol bewondering naar.

Eva Repkes- van Hooijdonk

(nooit gedoopt, geb. 1983)

'Onder De Boschboom' is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl